

BARBARA BUSH

Mulțumiri pentru strădania de a-i învăța pe lideri cum să-i călăuzească pe ceilalți cu integritate.

zig ziglar

motive pentru a zâmbi

1

Urmează liderul

SUNT PRIMUL CARE RECUNOAȘTE că oile nu sunt cele mai inteligente creaturi de pe pământ, dar uneori mă întreb ce se poate spune despre unii dintre noi, oamenii. Când păstorii vor să-și ducă turma de pe o pășune pe alta, dacă e vreun obstacol pe drum, lasă o capră să deschidă drumul și aceasta va sări peste obstacol. Oile o vor urma în mod conștiincios. Și mai interesant este că, dacă dau la o parte obstacolul, oile vor continua să sară ca și cum acesta ar fi încă acolo.

Într-o oarecare măsură, oamenii sunt la fel. La Kuala Lumpur, în Malaysia, s-a organizat un cros pe o distanță de 11 km. După două ore de la începerea cursei, la locul de sosire nu se vedea niciun alergător, așa că organizatorii s-au gândit că poate s-a întâmplat ceva. S-au urcat în automobile și au pornit în căutarea alergătorilor; i-au descoperit la cel puțin 10 km distanță, alergând într-o direcție greșită. De fapt, unii dintre ei parcuseseră deja peste 16 km. A. J. Rogers, unul dintre organizatorii cursei, a declarat că, aparent, încurcătura s-a produs când alergătorul aflat în frunte a luat-o în direcție greșită la al cincilea punct de control, iar restul alergătorilor l-a urmat.

Experiența este un profesor dur: Întâi dă testul, apoi predă lecția.

John Maxwell din San Diego, California, spune că pe parcursul vieții sale un om obișnuit influențează, direct sau indirect, zece mii de alți oameni. Cei aflați în poziții de conducere influențează cu mult mai mulți. Iată motivul pentru care conducerea presupune o imensă responsabilitate — aceea de a te asigura că te îndrepti în direcția potrivită, că hotărârile pe care le iei sunt bazate pe voință și că ai ales un drum bun. Când iei o decizie, aceasta va influența, direct sau indirect, nenumărate alte persoane. Deciziile potrivite luate de persoanele potrivite pot avea o influență pozitivă asupra oamenilor, așa că... luați decizii bune.

N-o vei lua niciodată înaintea altora atâta vreme cât încerci să le-o plătești.

2

Ambiția — bună sau rea?

AM CONVINGEREA CĂ AMBIȚIA, alimentată de pasiune, înțelepciune și integritate, este o forță însemnată care ne conduce spre mai bine. Va pune în mișcare forța întreprinzătoare și va deschide ușa posibilităților pentru tine și pentru mii de alți oameni. Dar când e alimentată de lăcomie și dorință de putere, ambiția e o forță distructivă care, în cele din urmă, poate produce un rău ireparabil celui care o nutrește și celor din preajma sa.

A spune că ambiția ne poate înălța sau distruge este mai mult decât un simplu clișeu. Ambiția ne înalță atunci când auzim cuvintele lui Henry Van Dyke, care a spus: „Există o ambiție mai măreață decât aceea de a sta cu fruntea sus. Este ambiția de a te apleca și a ridica omenirea puțin mai sus.“ George Matthew Adams a remarcat că „cel mai sus ajunge acela care-l ajută pe un altul să urce“. John Lubbock a spus-o în felul următor: „Să faci ceva, oricât de neînsemnat, pentru ca oamenii din jur să devină mai fericiți și mai buni este cea mai mare ambiție, cea mai înălțătoare speranță ce poate însufleți o ființă umană.“

În timpul copilăriei petrecute în Yazoo City, Mississippi, i-am auzit deseori pe mama mea și pe bărbatul pentru

care lucram la băcănie cum descriau pe cineva prin cuvintele: „Este un tânăr extrem de ambițios“ sau „Are foarte multă ambiție.“ După tonul vocii, se vedea că apreciau foarte mult această trăsătură a persoanei. Am înțeles implicit că era vorba de ambiție alimentată de compasiune, înțelepciune și integritate. Pe de altă parte, deseori i-am auzit spunând: „E un om drăguț, dar n-are niciun pic de ambiție.“

Problema este lipsa unui scop, nu lipsa de timp.
Cu toții avem 24 de ore pe zi.

Din punctul meu de vedere, faptul că oamenii care au o aptitudine — inclusiv cei care citesc aceste cuvinte — și nu o folosesc reprezintă una dintre realele tragedii ale vieții. Bine-cunoscuta butadă din medicină „Funcția creează organul“ este cum nu se poate mai adevărată. Pe scurt, ambiția, alimentată de compasiune și de un scop, poate fi o forță însemnată care ne conduce spre mai bine.

„Acolo era atât de frig“, spuse un om, „încât flacăra lumânării a înghețat și n-am putut s-o mai stingem.“ „Asta nu-i nimic“, spuse celălalt. „Acolo unde eram noi, cuvintele ne ieșeau din gură sub forma unor bucățele de gheață și a trebuit să le prăjim ca să înțelegem despre ce vorbeam.“ (revista Courier Journal)

3

De la fiică de culegător la rector universitar

MAMA MEA AVEA O VORBĂ: „Chiar dacă lăstarul e strâmb, copacul va crește.“ Cred că Ruth Simmons, noul rector al faimosului Smith College din Massachusetts, este exemplul clasic care susține adevărul acestei afirmații. De asemenea, este o personificare a Visului American și o dovadă vie că acesta n-a pierit și e bine sănătos în America.

În copilărie, doamna Simmons i-a spus unei colege că într-o zi va fi rector universitar. Era o afirmație remarcabilă din partea celui de-al doisprezecelea copil al unui culegător din Texas, care muncea la câmp. Pe-atunci nu știa că avea să fie vorba despre una dintre cele mai respectate școli din țară. Ea este prima femeie americană de culoare ajunsă în fruntea unui colegiu sau a unei universități de prestigiu. Cum femeile rector — în special cele de culoare — sunt un lucru destul de rar, haideți să vedem ce s-a întâmplat.

Toți suntem modelați de așteptările celorlalți.
Trăim la nivelul a ceea ce cred ceilalți despre noi

și despre posibilitățile noastre. De fapt, ceea ce cred alții despre noi este deseori mai important și ne influențează mai puternic decât ceea ce credem noi înșine.

Majoritatea povestirilor despre succes încep cu părinții, în acest caz cu mama. Aceasta accentua cât de important este să ai caracter și tărie morală și să prețuiești „anumite lucruri legate de felul în care îi tratezi pe oameni“. Apoi, dra Simmons a spus: „M-am străduit mult în tot ce făceam, dar asta nu fiindcă voiam să iau note bune... nu fiindcă aș fi căutat apreciere sau bogăție... ci fiindcă așa am fost învățată.“ Medicul Ross Campbell spune că 80% din caracterul unui copil este deja format la vârsta de 5 ani și povestea trei Simmons pare să confirme acest lucru.

Comitetul de selecție de la Smith College a subliniat faptul că dra Simmons n-a fost selectată fiindcă era o femeie de culoare. Peter Rose, un membru al comitetului, a afirmat: „Am dorit să avem la dispoziție o gamă cât mai largă de opțiuni, pentru a putea selecta cea mai bună persoană. Ceea ce ne-a făcut să ne hotărâm a fost tăria acestei femei. Performanțele ei academice extraordinare. Forța personalității ei.“

Permiteți-mi să vă sugerez că, dacă vă educați copiii în spiritul unor valori morale puternice, ca familia Simmons, e posibil să creșteți un viitor rector universitar!

Mama se plângea de amețeli, așa că tata a dus-o la doctor pentru o consultație. A terminat devreme, s-a dus la cumpărături și apoi i-a spus tatei: „Acum că mi-am cumpărat

o pălărie nouă mă simt mult mai bine. „Bun“, spuse tata.
„Ești îmbrăcată din cap până-n picioare și nu mai ai amețeli.“ (trimisă la *Reader's Digest* de Betty Booher Jones)

Puterea cuvântului

DESEORI DEVENIM ATÂT DE PRAGMATICI, încât nu mai reușim să fim eficienți. Cu ani în urmă, redactorul-șef de la *Dallas Morning News* le-a atras atenția redactorilor rubricilor de sport că nu e bine să folosească diminutivul „Bill“ în loc de William și „Charlie“ în loc de Charles. Luând-o *ad litteram*, unul dintre acești redactori, pe vremea când Doak Walter de la Southern Methodist University era în plină glorie, a scris despre un meci important. În articolul lui, spunea că în cel de-al treilea sfert Doak Walter a părăsit jocul cu un „Charles horse“¹. Cred că sunteți de acord cu mine că povestea și-a pierdut o parte din înțeles fiindcă s-a folosit „Charles horse“.

Un comitet este un grup de persoane care separat nu pot face nimic, dar care se întrunesc și hotărăsc că nu e nimic de făcut.

GUVERNATORUL ALFRED SMITH

¹ Charlie horse (engl.) = crampe musculare.

Zig Ziglar îți dezvăluie poveștile emoționante ale unor oameni care au depășit multe obstacole, ce păreau insurmontabile, și au întrecut orice așteptări în domeniul de activitate din care, inițial, fuseseră excluși. În această carte, autorul reunește experiențe care sunt adevărate lecții de viață și asupra cărora vei putea reveni iar și iar pentru a te motiva și inspira.

Orice dificultate trebuie abordată cu o atitudine optimistă, cu încredere în sine și cu răbdare. Zig Ziglar îți arată cum să înveți abilitățile necesare pentru a avea relații autentice cu orice om pe care-l întâlnești, pentru a soluționa tot felul de probleme ce par a împiedica realizarea țăelurilor tale personale și profesionale și pentru a persevera în a-ți îndeplini visurile.

colecția cărți cheie

CURTEA VECHÉ

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-0275-2

9 786064 402752